

НАСТЯ БАЙРАКТАРОВА

БЛАГОСЛОВЕНА

В забързания ход на времето
отминават мигове –
усмихнати, добри
и пак съм с теб
и само една усмивка нужна е,
за да политнем рамо до рамо
в тези сини и безбрежни небеса.
Една едничка дума, мила, нежна,
посестрима на любовта
копнея, за да те последвам
и да отворя всичките врати на вечността.
Нека за всички има слънце и вода,
да бъдем добри към всички същества
на този свят,
понеже с теб щастливи сме
и зимата преобразяваме в пролет,
в света оставяме добри следи,
потънали в блажена и благословена
ангелска нега.
Ти ме стрелваш с очи

и всички мигове забравени,
безкрайни спомени
през тез 13 паметни години
изплуват в паметта
с гласа на истинска любов,
прощаваща и свята,
победила всичката омраза на света.
Завръща се и нежността на всички
дни и нощи, пиано бяло отново свири
Лунната соната
и аз усещам колко си ми нужен
като сто слънца, които греят
и връщат скъпите съкровища на любовта.
Блика щастие отвред
и вечни гласове донасят красотата,
която скриваме в пазви,
за да ни топли в дъждове поройни
и да ни носи всепростителност и топлиота.
Някога видях как ти протегна
две ръце към мен
и оттогава като мираж и идеал прекрасен

любовта живее в сърцето ми
и вдишвам въздух влюбен,
ласкав поглед, пориви прекрасни, чистота.
Погледни ме, сега съм лека, тиха,
откровена, а нашта обич
като поема приказна прекрасна
се лее от тези ангелски и бели небеса!
Погледни в душата ми
и нека отново онези романтични брегове
примамят ни и да политнем като птици бели
в тез бездънни небеса,
да се преобразим в ангели, в две деца!
Като облаци пътуват дните,
опиянени от любов,
а ти затвори очи, сънувай мелодии
от дивно лято и нашето гнездо
тъй пълно с обич, с топлота!
Нека пада онзи дъжд на надеждата,
донесъл с веселия звън на капчиците сребърни
копнежи, жаждата за близост,
ангелските пориви, любов, в която

няма капчица вина.

Затвори очи, спомни си мойто име,
родено в бурите на дните с младостта
и нека мечтите – дарове свещени
понесат се над небеса и над нивя
и да достигнем с тях онази, райската земя,
в който двама и завинаги,
тъй влюбени и чисти
ще оставим бяла, огнена следа!

Твойте ласки, наследените мечти,
достойните дела аз вдишвам
и като огън се разпалват часовете,
огън от любов, в щастливите пожари на сърцето
се сталям като свята, истинска жена.
Политам към слънцето,
към нови светове, към тез съзвездия лъчисти
и оттатък всичките любовни страхове
умората от битките ненужни на света –
политам с теб и твоето сърце,

а ти ми вливаш сили, вдъхновение и красота.

Аз цял живот те чаках,

а ти дойде като спасение прекрасно

от смъртта, подобно свято възплъщение

на любовта, изми в светлината всички рани

със целувката, ухаеща на миро и амброзия,

всели в сърцето копнежи святи,

родени от ангелска мечта.

Да намерим с теб отново брод към любовта,

пак ела с твоя нежен глас,

вдъхни ми обич, вяра, направи ме жива

запей с мен, живеи отново с моята душа

и нека чуе този свят как от усмивките ти

святи – никнат хиляди цветя в сърцата,

цялата вселена се разтърсва

от твоята любов и чистота!

Аз за тебе съм родена

никой никога не е протягал

своите длани към душата ми,

тъй фино, нежно

това бе ти единствен,

само ти я стопли и изгряха
хиляди лета и пролети,
и вляха се в лъчистата нега на вечността.
Ти си дъга след дъжд пороен,
ти си мечта и сън, живот и вдъхновение,
ти си целувка сладка,
с теб светът запява
и с твоя глас
тази прекрасна тишина
е като мъдра есен,
ти си първата, последната любов
и ангелска мечта.
Птици сини закръжават
под нашата дъга любовна,
с теб светът мелодия е,
в която се захласват птиците небесни,
с теб и зимите са топли, нежни
и небето подмладява се,
изпълнено с непорочна, ангелска нега.
С твоето сърце гората девствена,
свалила бремето си зимно

е градина от прекрасни славеи,
въздухът е нежен от любов,
пчели жужат и птици пеят
неистово красиво,
а душата се отправя
към белите скали на приказни надежди
и мислите жадуват твоя глас
и път от светлина.

Ти си изкуството на песента,
с теб земята е иконостас
и святи гласове нашепват
най-вълшебните екстази,
проникнати от любовта.

За твоите ръце протегнати,
за твоите очи като звезди пламтящи,
за искрените ти слова,
от тебе вдъхновени,
за твоите сълзи от миро,
земята аз на лакти
извървяла бих, изпила бих реките
и моретата, и океаните,

за да докосна пак душата ти,
понеже ти дойде подобно дъжд пороен
послания за нежност
и възхита, обич, доброта.
Ти си извор на пожари звездни,
песен сладкогласна,
ти си ранна, но и късна обич,
вечен огън в сърцето,
извор свят на приказна, лъчиста светлина.
И ако днес сърцето пръсне се,
то е било от обич свята към сърцето ти,
която ти ми подари подобно роза,
дар-Божествен, оставен в моята
протегната ръка.

Не се тревожи, любими мой,
че годините подобно кончета игриви отминават,
защото любовта към теб е неизменна,
тя с твоето сърце белее се като в чудна приказка
и озарени от чувствата лирични –

ний сливаме в едно сърцата си,
а обичта ни силна извисява се
подобно чучулига над желанията
празни на света, над тази дребна суета!
Погледни ме с обич в този ден,
осеян с радостта
и времето ще спре,
а любовта ще ни дари криле,
неземно щастие и огнена мечта!
Погледни ме в очите
и си спомни как ми дари
венчило бяло от цветя, от рози,
а аз с думите на вярност, с честта си
окичих твоята душа!
Прегърни ме, а аз ще се преобразя
в птица бяла, ще летя над теб
и ще те пазя и закрилям,
ще ти изпратя рози и крила,
а сълзите ми светли,
опиянени от любов –
ще се стопят на утните ти

и двамата ще се превърнем
в две деца, потънали
в сърцето огнено на пролетта!
Погледни нагоре към небето,
перо от моите криле ще ти откъсна
и ще ти пратя вест по птиците небесни
как те обичам, как за твойто щастие
аз искам да живея, искам да умра!
Не забравяй нивга, че птицата
с белите криле съм аз, която бдя
над нашето гнездо и пазя радостта!
Загледана в простора
плувам със своя кораб
към романтични брегове на любовта.
Говоря с вятъра, с реката, с горичката
прекрасна и всяка дума-нежност,
всеки ден-надежда посвещавам
на душата ти, защото ти си моята
благословена, ангелска съдба.
Сърцето радва се безкрайно
на всеки ден, с тебе преживян,

огрян и подарен от слънцето на пролетта.
Сякаш жарко лято ти дойде при мен,
закле се във вечна обич
и падаше снежец от бели чувства
над душите ни, о, колко много дни и нощи,
сбъднати мечти и месеци безкрайни
на преживяна обич и възхита,
святост, топлина!
Върни ми всичките години всеотдайни,
отново с всички свои тайни, откровения –
ти влез в живота ми и нека залези
и изгреви отново да горят
и в нас да засвети тази огнена зора на обичта!
И в твоя древен, легендарен свят
с песента ти ме огрей,
приспи и грешки, и вина
и с музиката си прекрасна
дари ми вечен ден,
безкраен като любовта
и в синкавия мрак ме назови
любима, твоята обичана и верна,

единствена и свята, ангелска жена!

Ти си името на радостта,
ти си тишина и сън, и будност,
млад копнеж, жадувана земя на любовта.
И чувствата ни, отразени
в хълмовете вечни –
днес са окрилени от звъна на белите камбани,
ти си мой олтар и храм,
моя дреха бяла, мой хляб, моя надежда,
ти солта на таз земя.
Сякаш от нашата любов
върти се този свят
на щастие богат,
ти ръце към мен протягаш,
закичваш моите коси с пролетните макове
и някаква красива нежност ни залива,
а аз живея вечно на отвъден райски бряг,
от който виждам толкова вълшебна таз земя
благодарение на листопада свят на твойта обич,

на нежната зора на всички твои мисли влюбени,
които вливат в мен надеждата
и вярата, и любовта.

Вятърът запява радостно
и тичаме щастливи по бреговете на морето синьо,
ти към мен лице навеждаш и целуваш
моите длани, а дните ясни са
и вятърът ни вдига на ръце
и с песен ни понася над града –
подобно птици златни,
политнали на свобода.

За теб една земя не стига,
ни една съдба – твоите очи подобно
две слънца са, те побират цялата вселена
и всичките съзвездия, като вино прекипяло,
пламтят и погледите свеждат
пред твоя поглед, твоето величие и красота.
Ти си чист, невинен като утро ясно,
твоята обич притаява чудна музика
и влива в сърцето сила, светлина.

О, златно мое, истинско съкровище,

дълго в мечтите и копнежите желано и люляно,
дълго в сънища сънувано – как хубаво е,
че днес в прегръдка те държа, о, мой живот
и моя младост, красота!
Нека моята любов те пази
от бурите световни, от омраза и тъга.
И с ръката топла да те поведе
през тоя свят, да ти покажа,
о, моя мъничка звездице ясна
как животът ни очаква –
подобно сбъднат сън
и прелестна мечта.
Влей в мене сила
и нека твоите очи, тъй нежни, сини
заблестят и в тях и моят свят да се разлисти
като нежно цвете, да те нахраня
с моите предани усмивки, погледи
и да прелея в кръвта ти светлина!
Ти ми показва, че има обич в този свят голям
и виждайки крилете на твоя блян,
на радостта лъчите се родиха

в сърцето ми, а нежността
подобно орхидея – заблестя в моята душа.
Нека нивга да не губим своята надежда,
а в дните мъдри с песента –
да търсим път
и да оставим земята, птиците,
да ни разкажат как като ласките
на топъл бриз живеехме под тез звезди големи
и летяхме в своите мисли, в своята младост,
в свят от любов, мечти, надежда
и с огън в своите ръце
прегръщахме мига.
Чуваш ли сега
как бризът морски пее вълн за нас,
а птиците подсвиркват си тъй весело, безгрижно
и каменните улици със знън прекрасен
разнасят любовта ни
с мирис на липи и дъх на пролетна земя?!

Аз съм вятъра навън,

който те целува,
а ти за мен си свят голям,
вечен дъх на земя, небе
и мое цвете, тъй желано, чудно
и вълшебно, разцъфтяло
под дъжда на вечността.
Нивга няма да забравя тази тръпка,
тази жажда, дето ражда вечния живот
и твойта тайна, с която
когато си с мен аз сецам
някаква неземна топлина.
Какво направи с мен, о, мое сърце
и моя младост, ти кажи,
откакто ти ме приюти
разцъфнах като роза млада,
която не знае смърт и самота?!
Дори да изгоря с теб от любов
аз ще остана при сърцето ти,
додето имам теб на този свят,
нищо друго не ми трябва,
с твоята душа отново идва пролетта.

Пак съм щастлива и смехът не пада
от моите устни алени,
аз пак танцувам и утрото донася
порив нов, птиците долитат до нашта стряха
и запяват, над прозореца ни свиват
своето гнездо, заслушани
в нежните ни думи, я вятър китни клони роши,
дъждецът рони златни капки
и бял и чуден този свят –
прилича на златна необятност,
в него спира красотата, радостта.
Аз имам само теб в света
и ти си ми достатъчен,
раздавам обич
и порой от нежни думи ти дарявам,
сред пепелта от грехове –
от твойта жар роди се
истината, музиката, светлината, любовта.
Ти си повик тих, ти си прекрасна песен,
огън вечен, миг, обречен на вълшебна свобода.
Накарай пак онези улици с липите да запеят,

разпалвай чувства плахи,
ярката надежда
и щом огледаш се в мойта обич –
разбери, че като теб не съществува
никой тъй достоен, свят на тази
прелестна земя!
Здрависвам се с моите поля, с морето,
с хълмовете вечни, отразили
нашата безсмъртна обич
и съзерцавам как оставаш в сънищата,
в мечтите, при звездите,
в пролетния бриз и аз те търся,
чакам, чувствам като въздуха,
като небето и земята, сякаш изгрева
и залеза на аления ден,
отпусната в съзерцание
на твойта красота.
Ти си в спомените и в сърцето,
аз нивга не забравям твоите черти
ти разпалваш любовта, вълнуваш
и една любов безкрайна в мен

разперва своите крила.
Щом веднъж в любовта
горяло е сърцето ни, любими мой
то пак ще чака всяка среща нова,
изблика на всеки порив и мечта.
Любовта е огнена жарава,
тя е въглена разжарен
и не ще изчезне никога,
а радостта отново ще се върне
щом ти си тук и срещна двете ти очи –
две сини, лъчезарни небеса.
Кажи ми пак, че стават чудеса,
аз искам отново да прегърна твоите длани
и пак да изгорим
в огъня на щастието, младостта!
Една поезия, любов голяма помежду ни
спря пороя на страстта,
преобрази живота в святост, чистота.
Парят в душата хиляди въпроси,
а нощта разжаря спомени
и аз съзнавам колко те обичам

колко съм богата,
че теб те има в тази вселена
и че спря на пътя ми,
за да прелееш кръв, живот и ангелска
мечта в кръвта.

Колко те обичам питай птиците,
защото миговете дълги са без теб
и без да мисля за прекрасната ти милост,
за твоето достойнство, достолепие и чистота.

Колко те обичам, питай нежните цветя
и вятърчето фино, което с моите ласки
ще те гали и ще разпръсва хилядите аромати
на рози, кремове връз твоята коса!

Колко те обичам питай синьото море,
аз като него цялата очакване съм, зов
за надежда, вяра и любов,
за младост, аз съм ангелска мечта!

Скъп ми е с тебе всеки миг и час,
дори страхувам се от толкова любов,
аз знам, ти си тази звездна светлина,
която милиард съзвездия

изсипват връз очите, връз душата ми
и сътворяват магията на радостта.
Два самотни силуэта тази нощ се сливат
и тез величествени планини
в своите сенки люшкат ги,
а сребърни вълните морски –
вещаят им безсмъртие
и безгранична красота.
Край нас расте прекрасна приказка,
в която ти си дива ягода и златна роза,
ти си птичка, лястовица бяла –
донесла на душата
здраве и любов, и светлина.
Звездите ни пленяват,
в тях се отразяват твоите черти,
омайващи и нежни погалват ни в съня.
Запали отново в мене любовта
и само с поглед ме докосвай,
постой и не изчезвай в мрака,
макар да знам, че ти си най-голямата,
недостижимата мечта!

И нека светът се завърти и променен
в пролетния ден, в пролетния час
повярваме, че две очи, които
всичко са си обещали
нявга ще се слоят във вечността.

Омагьосан днес светът върти се,
опиянен от временни желания
и празна суета.
Но ти не казвай нищичко,
а само не оставяй моето сърце
без надеждата за утре,
без виното кипящо,
без искрите на обичта и вярата
и без усмивката невинна,
с която ме преобразяваш
в слънчево момиче,
което тича по моста на безкрайна
слънчева река!
Нека двамата една надежда носим,

нека лунна обич омаьгосва ни
и в звънливия ни смях –
вълните да заплискат
и като тях да бъдем с теб щастливи и безгрижни,
прекрасни и свободни,
а аз да слушам твоя слънчев глас и смях
и ветровете топли да ни заричат
да сме заедно и с този бездиханен юг
на любовта – да слеем своите сърца.
Сърцето нивга не греши,
то знае колко те обичам
и как до болка липсваш ми,
как искам да се вричам
пред очите ти във вечна вярност,
защото ти си целия ми свят
и мойта огнена, прекрасна, сбъдната мечта.
Додето дойдеш ти не вярвах в любовта.
но ти донесе пролетта
и всичките цветя разцъфнаха,
земята се раззелени, заблагоуха
и нейде на небето

се роди и нашата звезда на любовта.
Не си отивай ти, днес слънцето
за нас изгрява, остани,
тогава времето, мигът ще спре
и на земята пак ще се роди онази обич,
която е подобно сбъднат идеал за любовта!
Ако нявга не успея да те видя,
искам отсега да ти благодаря
за любовта, която ми донесе
и нека тази птица бяла,
ятата прелестни скорци, синигери и чинки
ти припомнят, че вече късно е да си отидеш,
че като младо вино, кипнало в кръвта –
с твоите устни ти навярно ме опиваш
и от мене сътворяваш истинска жена.
Ще те пия, додето стане земно чудо
и дори сърцето ми да изгори в любовта
ще се надявам, че ще бъда твоя радост
и нявга ще те срещна в райската земя.

Искам за тебе да горя
и затова животът и съдбата срещнаха ни,
а небето сбра ръцете ни навеки –
за да бъда в мечтите и в живота
твоята единствена жена.

Каква бе тази страст
и този огън дивен в сърцето,
туй безразсъдство чак до лудост
да обикна твоята душа.

Сега аз мога да открия
мащабите на безпределна красота,
ти си онзи, който в мечтите си обичам
аз чрез теб докосвам небесата,
с твоя дух целувам цялата земя.

С теб очи отворих
за светлината безпределна,
с теб бликат като извор чист
и сладък дните
и светът в своя бяг магичен
ме връща отново и отново

към твоята душа.

Да следваме пак пътя си едничък

и да се срещаме отново

на онзи бряг, на който пеят ангели небесни

и миналото е изтирило,

а аз съм нов човек

и галя и целувам

едничка твоята душа.

Кой бдеше над леглото ми

и кой унасяше ме в трепети съдбовни,

кой пееше тъй тихо, нежно песни

заради моето сърце

и кой шептеше и обсипваше

ръчицата ми малка, нежна

с безброй целувки,

кой до сълзи ме докосваше с любовта?

Любовта ни ще покрие всяка мръсна,

огнена следа в живота

и с бялата коприна –

ще облече телата и душите ни,

ще върне нашто детство

и сърцата у дома.
Всеки час милувка е в моя сън за теб,
аз помня твоята усмивка скъпа,
когато ставах в зорите ранни
и сърцето ми гореше от огъня
на любовта по теб, о, моя свидна,
ангелска и сродна, прелестна душа.
Не допускай старостта да ме превземе
със своята чернота,
бди до зори над мен
и тайно ми шепти
в мен твоя глас тъй предано звъни,
разпалва пожарите на любовта и младостта!
Нека нивга не угасват моите очи
а милвайки лицето ти –
да сгрявам постоянно твоето сърце,
да те обсипя с вяра в живота, в света.
Всеки миг ти шепна с любов
ти знай, че моите очи усмихват се
с вълнение потайно, погледът ми заискрява,
когато за теб помисля

и сякаш с ръце горещи
ти ме погалваш
и в позлатените уханни нощи
навън пристъпва огнена и свята пролетта!
Така си близо някога до мен,
в кръвта бушуват твоите черти
и сърцето тихо преповтаря
плахите мечти,
пътува към нова, неоткрита
от твоя блян и идеал
лъчиста красота.
Щом пристъпват залезите златни,
спомни си ти за мен
и нека в сърцето ти звучи онази музика,
която ти ми подари на първата ни среща
тя сбира в акорд чудесен нашите сърца.
Улиците някак си без тебе запустяват
несъбудени и плахи,
тъй учудени посрещат ме
онез небесни птици,
когато, о мое злато и съкровище неземно

не си до мен и мисълта ми
не лети подобно птица
все към твоята душа.
Когато ти си с мен –
дори тишината пее песни приказни, нечувани
и стъпките на пролетта с утрото
нахлуват в душата,
творят магия, красота.
Колко хубаво си шепнат в светлината
нашите ръце тогава
и пътищата ни преплетени
вещаят ангелска нега.
Ти си приказка красива,
вечно жива, млада, неразказана,
ти си позабравен стон на болката,
копнежа по любов, каквато няма на света.
Ти си нереален като сън, о, моя приказна,
вълшебна обич и в срещите лирични –
докосваш само моите очи,
така почтен, достоен твоят образ
се слива с кръвта ми,

вещае ангелска любов, невинност, чистота.
С теб този свят е истински
примамлив и богат,
ти върна детските ми дни
и с наште срещи плахи –
спаси живота ми от смърт духовна,
сърцето ми пренесе в чисти и свободни небеса.
Така красив си, че болка жива си в мен,
която от радостта се ражда,
че нивга няма да загубя
твоята любов и доброта.
Ти си самата младост, приказка,
нескрит копнеж и идеал на всичките жени,
с дъх стаен и поглед озарен,
подобно музика и стих си,
поемата, в която моята душа откри
и обич, и вълшебна светлина.
О, храм чист в моето сърце,
ти си святото лице на любовта!
Ти си светъл град, в който
битува само добротата, обичта.

Ти си моя съвест и душата
иска да ти подари онази дан,
с която да почувстваш щастие и верност,
за да докосвам хората с любов,
да вярвам, че ще станат по-добри,
сияйни същества.

Ти си дом за всичките души
и вечен Божи храм, с Божествената длан
ти утешаваш тез души безбройни,
които търсят любовта ти, мъдростта.

Музика си ти и песен,
без която лястовици бели не летят,
акорди сладкогласни, в които ражда се
тъй чудна светлина.

Ела сега и остани подобно песен
в мене да звъниш,
защото без теб светът пустиня е,
ела и положи в светлината
пръстен на ръцете ми
и избери ме пак измежду хиляди жени
да бъда твойта скъпоценна, вярна,

предана жена!

Още в зори, твойта музика гори
в простора ясен
и денят ми носи шепот на любов
и огнени крила.
Тъй слънчева е твойта обич
като пролет сладкогласна,
цветята живи със своя вечен зов
за ароматна радост, обич те обгръщат,
но не могат да се сравнят с твоите благоухания,
с твоята Божествена и свята красота.
Музика за мене вечно остани и песен,
която ражда светлина
и няма мигове горчиви, болка,
а ти живееш като слънчево момче в мен,
сред бурите на пролетта летиш
над скръб, омраза
и раждаш хиляди цветя на любовта.
Ти си лято, слънце, вятър, пребродил

всички долини на радостта,
за да си взема от дъжда пороен,
от мечтите ти най-хубавата
святата мечта.

Чайките с тебе се завръщат на родни брегове,
а морето – при тишината и с вълните си прегръща
скали и мидички,

а ти си онази перла скъпоценна,
която морето ми донесе, дар от твоята душа.

Алени изгряват, разцъфтяват хиляди звезди
по небосвода, за да напомнят
сините лазури

и как вървахме по пясъка на бреговете боси
как мечтаехме на таз земя

да преминат всички нощи хладни

и като вълните сини,

уморени от далечен път –

да слеем нашите сърца,

пияни от възхита, топлина.

Когато сините вълни

се спират до тихите и златни брегове

на лъчезарното море, тъй топли,
пълни с любов, то знай, това е моето сърце,
което при твоето отдъхва,
вдъхновено от ангелските светове,
от райската земя!

Когато на небето изгряват милиард звезди
и чайки бели сънуват сънища за младостта
то знай, това е моята душа, която
в този миг се слива с твоята
и на небесата свети тозчас изгрява
нашата звезда на любовта.

Когато будувам нощем
и разцъфналите сливи
ми разказват своите приказки за добротата
ангелска, човешка, то знай, това е моят дух,
който все около теб кръжи
и спомня си морето и брега,
и сините вълни, които в твоя залив бисерен
ще спрат и ще заспят на твойта гръд,
изваяна от мир и от светлина!
Когато на бряг вечно млад

пролетта красива е подобно чиста обич,
то знай, че мойта млада плът те вика
да се слее с твоята божествена
и свята плът, за да остана твоята жена!
Ако в сините ласки на нощите будни
има кой с любов да те чака –
то това съм аз, която докрай света
ще стигна на лакти и колене,
за да докосна тоята ръка.
Ако цвят над теб се рони
от разцъфналите клони,
то аз помазвам нежното ти тяло
с благоухания и в миг капчуците запяват,
а кукувицата посланик свят на пролетта –
предрича как нашта обич чиста и добра
нявга ще остане във вечността.
Остани, аз ти дарявам
пролетния звън и песни,
бъди в моя ден и сън
и нека цветовете на милиарди рози
за нас да разцъфтят

и ако ме обичаш и днес косите ти
ухаят на нашто детство мило, свидно
нека пак залаят ни вълните със своите длани сини
и да се събудим на брега, на който
в паметта на времето с нашта обич ще оставим
златна и лъчиста, ангелска следа!

Ти си въздуха, благоухаещ от липи край мен,
който вдишвам с наслада
и витая с твоето сърце в други светове,
изваяни от обич, доброта.
Ти донасяш ми безкрая,
ти си лятото и огъня,
ти си вълна, която в двете длани сини
разлюлява тази топла тишина
и приказки за любовта.
Светли спомени блуждаят като чучулиги
в небесата, подобно на светулки в мрака,
а косите ти ухаят на безсмъртие,
на ангел, с къдрите изваяни от светлина.

Черешите са бели от прекрасен цвят,
който е нежен като твойта бяла,
ангелска ръка.

Тук сред белотата на разцъфналите вишни
ний бяхме истински щастливи
и вървахме към безкрая и всичко
топлехме с искрен глас,
опазили в светлината
нежни спомени,
а аз в твоя плен, сгушена като дете –
предричах най-щастливата съдба
за наште две сърца.

Само теб аз нося в душата,
ела и нека светне здрачът изведнъж
и слънцето на твоя плен
отново да огрее радостния ден
на нашата любов, прекрасна
като детска, искрена сълза!

Без думи в тишината
ръми гласът ти
и аз те викам си мисълта си

да дойдеш пак при мен,
звездите зад прозореца
да потреперят от възхита
и листата да засипят
пътя наш, изваян от лъчиста светлина,
по който пак да тръгнем боси
и да мечтаем
как някога сълзите, като кристалчета,
мъниста чисти ще пресъхнат
и усмихнати ще се прегърнем
и в тази румена и свежа, жива тишина –
ще слеем своите тела, души, сърца
и пак ще тичаме като деца
в райската земя.

Ела, дори и вятърът разнежен шуми в листака,
птиците блестят от наште блянове
и под крилете си понасят
заливи от нежност и любов,
опияняваща и свята красота!
Мечтите ми са спрели тъй нависоко
и прекося ли туй небе,

достигна ли до дълбините
на свободата, мъдростта и любовта –
двамата ще бъдем заедно и неразделни
ще тичаме на свобода
подобно ангели, деца.
По-скъпи са от злато
и по-подредени от сезоните са
твоите думи нежни, като клетва
искрена за вяност са ръцете ти –
те сбират всички бури, ветрове
в разбирателство
и ваят светове от обич, доброта.
Белите мечти на моето сърце цъфтят
и моят блян отново да те срещна
лице в лице – раздира мрака
и в утринната пролетна стихия –
усещам как отвред извира пролетна любов,
която ще намери своя брод
към ангелските светове и чисти небеса.
Животе мой, ти спри го,
възлюбения на сърцето,

нека никога не си отива
и с благослов и вярност –
нека изплете венец от бели рози
и го положи върху моята глава
и с пръстена си свят да ме закичи,
за да бъда и отвъд смъртта
любимата, която сляла се с верния любим –
открила е безсмъртна обич,
преобразила този свят в светлина!

Слънцето тъй меко грее
в този ранен час, усещам
как земята диша
и взела в шепи розов цвят –
аз помирисвам сякаш
дъха на тоз живот, на любовта.
Удивена в капките роса
съглеждам облаците сини, небесата
и ме мамят всички земни чудеса,
примесени с дъха на радостта от битието,

с възхитата от младостта.

О, вечен съюз на небето и земята
как си създал най-святото и нежно чувство
добротата, любовта!

Внезапен детски смях
сърцето в гърдите ми разтупа,
аз знам, че има едно сърце,
което чака ме, едни очи, които радват се
на моята усмивка, едни ръце, които пазят
топлината на приятелството, радостта.

Щастлива съм, раздавайки мечти
и пиейки любов от океани нежност,
радвам се на бурите, които правят ме
силна, добра и за слъцето мисля,
гледам към звездите, разнасям навред
надежда, свята светлина.

Докосвам всичко с нежност,
обичам огнено, говоря с глас,
в който кипи радостта,
прощавам злините,
не мога да мразя и никога не коря,

щастлива съм, защото гледам към висините,
където намирам покой и разжарям
жарава, пълна с вяра, топлина.

В мен блика изворче вълшебно
и бързеи от чувства вливат се в него,
преживявам като птица всемира,
бленувам да прегърна цялата земя.

А ти, възлюбени на моята душа
за мене си подслон, гнездо и тайна,
пленителна, неразгадана
истинската и божествената светлина
и озарена, знаейки, че в мен е цялата вселена
аз дишам обич и горя.

Душата ми лекува се с вяра,
превръщам днес отломките от тоз живот
в пъстроцветни, пролетни цветя,
рисувам обичта като рефрен от нежна песен,
в сърцето си тая надежда светла
и пролет светлоока закичвам
в моята коса.

С тихи стъпки в мен приижда радостта

и аз потъвам, любими мой в твоята забрава,
след всички бури в мен роди се истинска дъга
и разбрах, че всички хора
делят еднакви и безсмъртни, приказни простори,
че сърцето е едно и ний сме братя,
че хлябът свиден е, мечтите са за всички,
че небето ни е покрив
и всяко вдишване сближава ни,
а слънцето огрява с надежда
всички същества.

Светът за всички е любимо място
и няма отчуждение в нашата душа,
а само приятели, с които битието среща ни
и ний отдаваме любов и доброта.

За какво ни беше болката,
щом не можем да простим,
нека с ръцете да прегърнем
този свят, мъглите сини,
цялата му красота

и да възкликнем

„Миг, поспри!“, когато срещнем

сродната душа, орисани на радостта,
че срещнали сме и дарили сме в тази вселена свидна
огъня на любовта?!

За какво ми са ръцете,
ако не докосват твоите ръце
и не прегръщат твоето тяло свято,
ако не посочват на създанията на света
пътятъй благословен на любовта?

За какво ми са нозете,
ако не достигна твоите брегове
на блаженство и свобода?

За какво ми е гласът, ако не отронвам
думи на любов и доброта
и ако не славя Бог и мъдростта?

За какво ми е слухът,
ако не чувам твоята музика
и песента на птиците небесни,
които с песни святи, дошли
от райската земя

прославят битието, радостта?
За какво ми са очите,
ако не виждат красотата,
която ти създал си на света?
За какво ми е прекрасното ми здраве,
с което ти създал си съвършено тялото ми,
та да се радва, наслаждава
на цялата вселена
и да прегръща всички с доброта?
За какво ми е силата,
ако не градя в този живот
в полза на щедростта и благостта,
невинността?
За какво е болката, щом не мога да простя
на ближния и греховете на врага
и да го почувствам като част
от моето благословено тяло,
част от плана Божествен
за спасение на тази земя?
За какво ми е желанието,
ако то не носи дарове на този свят

от чиста обич, а съблазън, нищета?

За какво е вярата,

ако не вярвам в теб и себе си

като създание в което тлее

Божествена искра?

За какво ми е знанието,

ако то не пробрази сърцето ми в свято

та да люби всички същества,

създадени на тази земя,

далеч от греха да вижда само

добродетелите на създанията,

с които превъзхождат моята душа?

За какво ми е свободата,

ако в душата си не съм добра и отговорна,

изпълнена с доброжелателство

и щедрост, чистота?

За какво ми е радостта,

ако не се радвам на чуждите успехи, щастие

и не мечтая, съединени в една верига

всички да сме чисти и блажени

да се наслаждаваме на битието, светостта?

За какво е щастието,
ако не го споделя с теб, любими
и с приятелите близки,
родени от плода тъй свършен на тоз живот
с които да деля и мъка, и наслада
и да бъде цветето прекрасно,
откъснато от твоята ръка?

За какво ми е любовта,
ако не мога безкористно да я даря
на всички същества
и безусловно да ги любя
както майка люби своите рожби
и им прощава грешки и вина?

За какво ми животът,
ако будна не достигна свършени светове,
в които битува едничка добротата, любовта?

В шепички събирам мигове човечност
и си мисля какво е нужно на света,
освен да вярва в своето безсмъртие и вечност
и да твори вселени от възхита, топлиота.

Боса тръгвам, лягам в тревата
и връщам детството в моите мисли
преобръщам този свят,
преобразявам го в радост, свобода.
Света изследвам – вечно учудена
от твойта красота и мъдрост,
от законите на таз вселена,
която се върти от силата на Любовта.
Колко вкусен беше хлябът в детството
безгрижно, поръсен само
със сол и щастие, какво ми трябва на света?
Освен орисията ми да спасявам хора,
да бъда изтъкана от любов и добрина.
Аз знам, че аз съм твоята любима
с очи отворени за красотата,
в гърдите ми тупти сърце ранимо,
живея над нищожните неща и суетата.
Животът е безкраен
и там, под планините снежни на луната
аз ще рисувам своя рай с теб,

ще засадя ливади и поля с жито,
ще сбера на дните любовта и радостта.
Ще крача истински свободна,
ще сбера прекрасен плод от твоята ръка.
Че благословена бях на таз земя от теб
да пръскам обич и живот
и в тази реалност фантастична,
с простичка лиричност, романтичност
да остана истинска докрай –
Човек!

Земята и небето са част от мен,
защото нявга ще се слея с тях
и те са моя пристан и подслон
и моята светиня, светлина.
Аз виждам Божието дело
във всяко прекрасно цвете
и погледа склонила, загледана в тревичките,
в птиците, в цветните градини
се радвам какво е сътворил

един Творец чудесен,
ведно с вярата, надеждата и любовта.
Да можеше и битието да е песен,
синчец да ми дарява всяка среща,
всяко приятелство, любов и доброта.
Поглеждам към тез простори ясни –
в далечината – снежен връх от цъфнали череши
и пролетта в своя вихър носи
песни птичи в разцъфтялата леса.
И романтично, ехото на таз природа ярка
грабва моето сърце
и със слънце в душата
преобразявам се в птица, вятър
и моля Господ да има обич в света.
Дай ми любими със цветята си надежда,
пролет е, нека цъфти душата
под искрите на прекрасна нежност,
дай път на свободата
и преобрази ме в любов, в безразсъдна младост,
която не пресмята доброто, обичта!
С теб живота страстно, лудо да прегърна,

земята пак да се върти, да търся радостта
в малките неща.

Мечтите да догонват ветрове,
да съхраня и глътчицата обич,
в душата ми да бъде пролет,
тъй нежно да ухае утринта
и да рисува блянове, Вселени
да пристъпва по пътеки цветни,
окъпана от светлите мъгли
сърцето да попива пролет,
да разпръсква истинска любов
навред в света.

Усмивка и надежда, безметежен зов,
вълни от ласки срещу безразличност
и устни, които да отронват думи-зрели ягоди
насред човешката вина.

Да хвърля в тишината твоя огън Прометеев,
да те прегърна, да те вдишам,
да се върна при слънцето, при синия синчец,
при птиците и хора живи, будни и щастливи,
пламнали от радост и екстази, топлина.

Защото всичко е любов
и в твойта Обич вечна
светът преражда се в птица-светлина.

„Годините не те предпазват от любовта, но любовта до някаква степен те предпазва от годините.“

„Любовта никога не е вън от нас, ние я носим в себе си.“